Iosua - Comentarii Jean Koechlin

Cartea Iosua ne introduce împreună cu Israel în ţara promisiunii pentru a o lua în stăpânire. Un nou conducător îi ia locul lui Moise: Iosua, pe care îl cunoaştem deja, pentru că l-am văzut, om tânăr, războinic (Exod 17.9, 10), discipol (Exod 33.11), slujitor (Numeri 11.28), martor (Numeri 14.6 ...). După lungi ani de pregătire în pustiu, este chemat acum la o responsabilitate imensă. Când preia această sarcină este încurajat încă o dată de Domnul (v. 6, 7, 9) şi de fraţii săi (v. 18), cu acest îndemn: „Cartea aceasta a legii (pentru noi întregul Cuvânt al lui Dumnezeu) să nu se depărteze din gura ta şi să cugeţi asupra ei zi şi noapte ...“. Astfel va fi secretul izbânzii prosperităţii sale spirituale ... şi al nostru (v. 8 sf.).Cartea Iosua ilustrează adevărurile prezentate în Efeseni. Asemeni fiilor lui Israel în vederea cuceririi Canaanului, cei credincioşi trebuie să se angajeze în lupte spirituale pentru a se bucura de locurile cereşti. Şi lor li se spune ca şi lui Iosua: „Întăriţi-vă în Domnul, ... staţi deci în picioare ...“ (Efeseni 6.10, 14 nota b).Moise Îl reprezintă pe Domnul Hristos conducându-i pe ai Săi afară din lume. Iosua este un simbol al Duhului lui Isus (acelaşi nume în ebraică) introducându-i pe credincioşi în cer împreună cu El.

Două mari obstacole închideau calea poporului spre Canaan. Primul era Iordanul, care constituia hotarul. Apoi, pe celălalt mal, cetatea de necucerit a Ierihonului. Iosua trimite într-acolo două iscoade. Misiunea lor pare a fi mărginită de această vizită la Rahav şi de a lua cunoştinţă nu de puterea duşmanului, ci de cea a lui Dumnezeu lucrând în inima acestei femei. Rahav a auzit ceea ce făcuse Dumnezeu pentru poporul Său. A crezut în El. În final iat-o că acţionează, deoarece „credinţa, dacă nu va avea fapte, este moartă în sine“ (Iacov 2.17), iar Iacov o ia drept pildă a acestui adevăr pe ea, o sărmană femeie canaanită, alături de însuşi Avraam (Iacov 2.25). În ochii oamenilor, fapta acestei femei o trădare este, desigur, criticabilă. Dar ea nu face decât să iasă în evidenţă mai bine deosebirea dintre o faptă a credinţei, plăcută lui Dumnezeu, şi o „faptă bună“, lăudată de oameni. Fapta celui credincios este departe de a fi întotdeauna înţeleasă şi apreciată de lume.Credinţa Rahavei îi va aduce un loc de cinste pe două liste remarcabile ale Noului Testament: genealogia Domnului Isus Hristos (Matei 1) şi enumerarea martorilor credincioşi din Evrei 11, unde va fi singura femeie numită în afară de Sara.

Faptul că Rahav a fost nu numai dintre vrăjmaşi, ci şi o persoană puţin recomandabilă, subliniază profunzimea harului divin. Ca şi o altă canaanită din timpul Domnului, credinţa ei o va face să participe, în sens spiritual, la „firimiturile“ care cad de pe masa copiilor lui Israel (Matei 15.22 ...). Mijlocul prin care casa ei va fi protejată ne aminteşte de Paşte şi de sângele mielului uns pe uşori, făcând din Rahav o adevărată fiică a lui Israel. Prevăzând judecata care avea să se abată asupra Ierihonului, ea şi ai ei sunt invitaţi să se aşeze sub protecţia funiei stacojii. Remarcăm că aceasta este imediat legată la fereastră. Să ne punem cât mai repede la adăpostul sângelui răscumpărător iată ce ne învaţă Rahav, dacă până acum nu am făcut-o încă, pentru că judecata se va abate asupra lumii cu aceeaşi certitudine cu care a venit asupra Ierihonului. Această femeie îşi proclamă certitudinea că Dumnezeul lui Israel va repurta victoria şi se sprijină pe promisiunea că ea o primeşte din partea Sa.Raportul celor două iscoade este total diferit de cel al celor zece cercetaşi din Numeri 13. „Cu adevărat, Domnul a dat (nu va da) în mâinile noastre toată ţara“. Acest verset, 24, este împlinirea ad-litteram a ceea ce declara cu patruzeci de ani mai înainte cântarea de la Marea Roşie (Exod 15.15 sf.).

Marea Roşie îi bloca lui Israel ieşirea din Egipt; acum Iordanul îi închide accesul spre Canaan. Trecerea acestui fluviu ne va învăţa un nou adevăr, de importanţă supremă: acela al morţii noastre împreună cu Hristos (Romani 6.8). Chiar aici jos, copilul lui Dumnezeu este invitat să ia în stăpânire cerul prin credinţă şi să se bucure de el. Aceasta corespunde cu intrarea în Canaan. Dar, aşa cum pentru a intra în Canaan era necesar să traversezi Iordanul, râul morţii, creştinul nu poate lua în stăpânire cerul şi nu poate gusta bucuriile lui fără să fi realizat că el este mort împreună cu Hristos. Crucea pe care Mântuitorul Meu Şi-a dat viaţa loveşte şi condamnă voinţa mea naturală coruptă, această fire veche care vrea fără-ncetare să reia controlul vieţii mele şi care totuşi nu are nici un drept să intre în lăcaşul ceresc. Câte nelinişti îmi aduce aceasta! Eforturile mele pentru a o schimba sunt zadarnice. Cum pot să o împiedic să facă rău, să o ucid? Atunci descopăr cu bucurie că totul a fost împlinit odată pentru totdeauna la cruce şi că nu trebuie decât să accept acest fapt la fel de simplu ca şi iertarea păcatelor mele! Domnul Isus n-a fost numai crucificat pentru mine. Eu sunt, de partea mea, „răstignit împreună cu El“ (Galateni 2.20). Acestea sunt minunile pe care Dumnezeu le-a făcut în favoarea noastră (v. 5).

Chivotul a intrat primul în ape, deschizând calea poporului. Intrarea lui Hristos în moarte ne deschide o cale pe care n-am mai trecut, o cale nouă şi vie (3.4; Evrei 10.20). Înainte de cruce, nimeni nu s-a întors definitiv din moarte după ce a intrat în ea. Dar Hristos S-a întors, iar noi acum trecem prin ea cu El, fără a-i simţi amărăciunea. „El a prefăcut marea în uscat; au trecut fluviul cu piciorul; acolo ne-am bucurat în El“ (Psalmul 66.6). Observăm cum chivotul a rămas în albia râului până a trecut tot poporul (v. 17). Minunată garanţie a integrităţii poporului! Moartea nu ne poate înghiţi. Hristos a trecut prin ea în contul nostru. Dar să ne gândim ce a însemnat pentru Domnul Vieţii să-Şi dea sufletul. Iona 2.4 ... spune despre toate valurile grozave care au trecut peste El în realitate: apele I-au înconjurat până şi sufletul ... (vezi şi Psalmul 42.7). Nepreţuit Mântuitor! El a primit suferinţa şi moartea, iar noi, eliberarea, viaţa, strălucirea. Apele nu pot stinge şi râurile nu pot îneca iubirea „tare ca moartea“ care L-a făcut să intre în valuri pentru a ne salva pe noi de puterea lor (Cântarea Cântărilor 8.6, 7).

La porunca Domnului, Iosua a luat douăsprezece pietre din albia râului pentru a face un monument la Ghilgal (v. 20). În Iordan, în locul de unde le-a luat, a ridicat alte douăsprezece pietre, care au fost acoperite de apă (v. 9). „Ce înseamnă pietrele acestea“ pentru noi?(v. 6). Epistola către Romani explică aceasta arătând că ele îi reprezintă pe credincioşii identificaţi cu Hristos în moartea Lui (în fundul râului) şi în învierea Lui (pe malul râului, în Canaan – Romani 6.5).Unitatea poporului este reprezentată prin cele douăsprezece pietre (douăsprezece seminţii) din care era alcătuit monumentul. Să nu uităm că această lucrare a puterii a fost înfăptuită pentru toţi cei răscumpăraţi, chiar dacă mulţi nu au cunoştinţă, iar dublul semn de aducere aminte este o mărturie eternă a acestui fapt.Astfel, crucea mi-a adus trei extraordinare eliberări reprezentate prin Paşte, Marea Roşie şi Iordan. Paştele ne spune că suntem eliberaţi de judecata lui Dumnezeu; Marea Roşie, că suntem eliberaţi de vrăjmaşii din totdeauna, de Satan şi de lume, şi Iordanul ne învaţă că avem putere asupra tiranului vrăjmaş lăuntric: carnea. Primele două adevăruri sunt înţelese odată cu naşterea din nou, dar cel de-al treilea are drept corespondent ceea ce se numeşte eliberare.

Iată-ne şi pe ţărmul învierii! Ce găsim aici? Dureroasă descoperire! Întâi vrăjmaşii din afară care au reapărut. Dar curaj! Ei sunt fără „suflare“ (v. 1), fiind deja învinşi prin Hristos la cruce (Coloseni 2.15). Dar şi potrivnicul lăuntric, carnea, este prezent. Oare n-a fost el declarat mort, îngropat în adâncul Iordanului? Cu siguranţă! În ochii lui Dumnezeu, acolo îi este locul. Dar trebuie ca şi noi să ne socotim pe noi înşine morţi faţă de păcat (Romani 6.11), recunoscând că acesta nu are nici un drept să se manifeste. Circumcizia corespunde acestei judecăţi pe care trebuie să o aplicăm la fiecare nouă manifestare a cărnii în noi. Odată înfăptuită, descoperim resursele şi bucuriile care ne aşteaptă pe acest

„ţărm“ al locurilor cereşti. Întâi grâul vechi al ţării, care înlocuieşte mana, imagine a Hristosului glorificat cu care se hrăneşte cel răscumpărat. Urmează Paştele; acesta poate fi celebrat chiar şi sub zidurile Ierihonului. „Tu îmi întinzi o masă înaintea vrăjmaşilor mei“ (Psalmul 23.5). În sfârşit, iată Îngerul promis de DOMNUL încă din primele zile ale «exodului» (Exod 23.23). Domnul Isus este pentru noi în cer şi conduce luptele noastre, dacă noi Îi lăsăm Lui conducerea.

Ca o santinelă redutabilă veghind la intrarea în Canaan, cetatea puternică a Ierihonului se înălţa blocând drumul poporului. Obstacol înspăimântător! La ce corespunde aceasta pentru noi? Când cineva de curând întors la Dumnezeu, care a trecut de puţin timp de la moarte la viaţă, se pregăteşte să-şi pună credinţa în practică, Satan caută să-l înspăimânte din prima clipă. Pune în faţa lui mari dificultăţi: De dat o mărturie în faţa unor prieteni batjocoritori, de renunţat la un obicei, de făcut o mărturisire sau o cerere de iertare cuiva care a ofensat. Mai mult chiar, în unele ţări, cei care se declară credincioşi au de suferit adevărate persecuţii. Cum facem faţă acestor reacţii inevitabile ale vrăjmaşului? Lăsându-L pe Domnul să conducă totul în felul Său. De la noi El aşteaptă o încredere deplină în El, râvnă (observaţi-i cum se trezeau dis-de-dimineaţă), o mărturie foarte clară, simbolizată prin cele şapte trompete. Şi perseverenţă, bineînţeles! Şapte zile şi în a şaptea zi de şapte ori! Răbdarea trebuie să-şi desăvârşească lucrarea (Iacov 1.4). În sfârşit, condiţia esenţială: trebuie să fim conştienţi de prezenţa Domnului cu noi în umblarea noastră de fiecare zi. Chivotul care se oprise în Iordan pentru Israel acum este cu ei pentru a le asigura victoria (v. 6).

Cât de ridicol şi de ineficace trebuie să le fi părut locuitorilor Ierihonului marşul acestor trompetişti în jurul zidurilor lor! S-a mai văzut vreodată un asediu întreprins în felul acesta? Batjocoritorii nu trebuie să fi lipsit! „Dar Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de ruşine pe cele tari“ (1 Corinteni 1.27). Dincolo de armele văzute ale omului, care impresionează, credinţa lucrează în chip nevăzut. Potrivit promisiunii Domnului, dacă am avea credinţă cât un grăunte de muştar, Dumnezeu va înlătura din calea noastră obstacolele atât de înspăimântătoare (Matei 17.20). „Armele luptei noastre nu sunt fireşti, ci puternice, potrivit lui Dumnezeu, spre dărâmarea întăriturilor“ (2 Corinteni 10.4). Să folosim această armă imbatabilă: rugăciunea. Dacă în calea noastră se înalţă obstacole precum «Ierihonul», să învăţăm, ca şi Israel, să le înconjurăm împreună cu Domnul (chivotul), ridicându-ne vocile către Dumnezeu. Apoi, la vremea hotărâtă de El, vom vedea zidurile căzând, aşa cum au căzut acestea în ziua a şaptea.Israel a primit un avertisment uşor de înţeles de oricine: cetatea va fi anatema, blestemată (dată nimicirii sau închinată nimicirii prin blestem). Numai Rahav avea să fie cruţată, împreună cu ai ei, ca urmare a credinţei sale. Funia stacojie, uşor de reperat în timpul celor 13 înconjurări ale cetăţii, era la locul ei.

După Ierihon, iat-o pe Ai, o cetate aparent mică. În adevăr, pare uşor a-i veni de hac, fără a-i mai deranja pe toţi oamenii de război; trei mii vor fi suficienţi. Contrar tuturor aşteptărilor, Israel este înfrânt. Este rândul inimii poporului să se topească, cum se topise, puţin înainte, inima duşmanilor săi (5.1). Iosua, descurajat, cade cu faţa la pământ şi se lamentează. Dar DOMNUL îl invită să se ridice şi să înţeleagă motivul înfrângerii. Lucrul blestemat, cu alte cuvinte păcatul, Îl împiedică pe Dumnezeu să apere cauza poporului Său. Ce lecţie importantă pentru fiecare dintre noi! Conştiinţa noastră este ca şi tabăra lui Israel. Un păcat pe care îl ascundem, pe care refuzăm să-l mărturisim oamenilor şi lui Dumnezeu, ne lipseşte de comuniunea cu El, fără de care un credincios este înfrânt înainte de bătălie. Lucru încă mai grav: este vorba de marele Nume pe care îl purtăm (v. 9), cel al Domnului Hristos, care va fi dezonorat prin slăbiciunea noastră. „Ce vei face cu Numele Tău mare?“ este o rugăciune înţeleaptă. Cel care vorbeşte astfel ştie să pună gloria lui Dumnezeu înaintea propriilor interese. „Ajută-ne, Dumnezeul mântuirii noastre, pentru gloria Numelui Tău! Şi scapă-ne şi iartă-ne păcatele, pentru Numele Tău“ va cere Asaf în Psalmul 79.9.

Pentru judecată, ca şi pentru luptă, Iosua se scoală dis-de-dimineaţă. Problema trebuie rezolvată fără întârziere. Când Dumnezeu a luminat conştiinţa noastră, nu trebuie să lăsăm să treneze lucrurile. Prin tragere la sorţi, plasa se strânge în jurul nenorocitului vinovat. În sfârşit, degetul lui Dumnezeu se îndreaptă asupra lui. „A fost ales Acan“ (v. 18). Ce poate fi mai groaznic decât să fii demascat astfel de Dumnezeu Însuşi? La ultima cină cu ucenicii, Isus l-a desemnat pe trădător dându-i lui Iuda bucăţica pe care o înmuiase (Ioan 13.26).„Fiul meu îi spune Iosua dă glorie DOMNULUI“. Gloria lui Dumnezeu pretinde întotdeauna adevărul întreg. Atunci Acan îşi deapănă trista relatare. Este aceea a tuturor poftelor, precum cea al cărei angrenaj fatal ni-l expune Iacov (Iacov 1.14, 15): întâi ochii, apoi inima, iar în final mâinile care apucă şi ascund. „Am păcătuit ...“ recunoaşte Acan am văzut acest şi acest obiect ... „le-am poftit şi le-am luat; şi iată ...“ Frumoasa manta de Şinear (Babilon), argintul, aurul erau bine ascunse în cortul unde numai Dumnezeu le văzuse.Dar să nu uităm concluzia: „păcatul, odată împlinit, aduce moarte“ (Iacov 1.15). Tristă datorie: cel rău trebuia îndepărtat din mijlocul adunării lui Israel! (compară cu 1 Corinteni 5.13).

Păcatul tăinuit a fost motivul principal al severei înfrângeri suferite de Israel. Dar mai era şi o altă cauză. Victoria de la Ierihon îi dăduse, fără-îndoială, poporului încredere în sine. Lucru cu atât mai surprinzător când era vorba de un miracol! Care a fost contribuţia lui Israel la distrugerea teribilei fortificaţii? Şi de câte ori nu ne asemănăm noi cu acest popor! După ce Domnul ne-a salvat dintr-o situaţie dificilă, în loc să ne încredem mai mult în El la următoarea încercare, nu mai simţim nevoia ajutorului Său. Şi iată înfrângerea! Pe de altă parte, inima noastră este astfel înclinată încât, dacă pentru dificultăţile mari suntem gata să ne încredem în Dumnezeu, pentru cele mici adesea ne închipuim că ne putem descurca singuri. Istoria luării cetăţii Ai ne învaţă că avem nevoie încontinuu de Domnul.Câtă trudă va fi necesară acum pentru recâştigarea victoriei! În loc de trei mii de luptători prevăzuţi, vor trebui de zece ori mai mulţi, plus o manevră complicată. Restaurarea este adesea o operaţie lungă şi dureroasă. La Ierihon, poporul a trebuit să înveţe să cunoască puterea lui Dumnezeu; la Ai a fost necesar să facă experienţa propriei slăbiciuni.

„Ce vei face cu Numele Tău mare?“, întrebase Israel (cap. 7.9). De vreme ce păcatul este înlăturat, iar Israel se încrede în El, Dumnezeu le răspunde dându-le biruinţa. Şi artizanul acestei victorii, cel al cărui nume se repetă de multe ori în această relatare, este Iosua, aici din nou o imagine a Domnului Hristos, conducându-i pe ai Săi în luptele lor. Cu ajutorul suliţei sale întinse spre cetate, la porunca Domnului, Iosua arată cine dirijează operaţiunea şi aminteşte că există un plan de ansamblu, o strategie, cunoscută numai de El. Ei bine, iată ce este Isus pentru noi! Este Cel care cunoaşte rolul fiecărui ostaş, Cel care-l pune pe fiecare la postul lui, în sfârşit, Cel care dă semnalul pentru fiecare mişcare. Privind spre Hristos, precum ostaşul spre steagul comandantului său, vom şti ce avem de făcut, vom căpăta curaj. Şi apoi, să nu uităm, noi nu luptăm singuri; avem fraţi şi surori care iau parte la aceleaşi bătălii. Totuşi acestea nu sunt ca în timpul lui Iosua, conflicte publice, glorioase şi spectaculoase. Victoriile noastre, în general, sunt purtate pe genunchi în camera noastră; singur Domnul va fi martor la aceasta.

Cetatea Ai este cucerită, apoi arsă, locuitorii ei sunt măcelăriţi, împăratul ei este spânzurat, numai vitele sunt păstrate pentru popor, „după cuvântul Domnului pe care-l poruncise lui Iosua“ (v. 27). După ce au plătit din greu preţul pentru voia lor proprie, Iosua şi Israel se conformează de această dată instrucţiunilor divine până în cele mai mici detalii. Deuteronom 21.22, 23 interzicea lăsarea corpului unui om spânzurat pe lemn peste noapte, iar Iosua ţine cont de aceasta (v. 29), ceea ce dovedeşte că deja considera ţara ca fiind a lor. Să nu precupeţim nici noi nici un efort pentru a ne comporta potrivit Scripturii! Câtă putere ar avea mărturia noastră dacă am putea răspunde la orice întrebare cu privire la purtarea noastră, la conduita noastră: Domnul cere aceasta, îmi cere mie, prin Cuvântul Său. Să-L privim pe

Domnul Isus pe cruce. În ultima clipă a vieţii Sale ca Om ascultător, „ca să se împlinească Scriptura, El mai spune: „Mi-e sete“ (Ioan 19.28).Scena care urmează (v. 30 la 35) răspunde şi ea instrucţiunilor din Deuteronom (cap.11.29; 27.1 ...). Bărbaţi, femei, copii, tot poporul este adunat, inclusiv străinii (probabil şi Rahav se afla printre ei) în locul hotărât pentru a asculta legea. Şi în mijlocul acestei adunări era chivotul sfânt, simbol al Domnului Hristos. Adorarea şi bucuria sunt exprimate prin arderile-de-tot şi prin jertfele aduse.

În timp ce poporul lui Dumnezeu îşi trage puterea din dependenţa de Domnul, lumea şi-o caută pe a sa prin asocieri. Proverbul ei, «uniţi vom rezista», stă la baza grupărilor de orice fel, inclusiv a celor religioase. Priviţi aici toate popoarele vrăjmaşe unindu-se „cu un gând, toate ca să se lupte cu Iosua şi cu Israel“ (v. 2). Când se pune problema să se împotrivească adevărului, oamenii, care în mod obişnuit ar fi unul împotriva celuilalt, ştiu să se regăsească pe acelaşi teren. Irod şi Pilat împăcaţi s-au adunat împotriva lui Isus (Luca 23.12), „împreună cu naţiunile şi cu popoarele lui Israel“ (Fapte 4.27).În timp ce se formează complotul, absorbind atenţia lui Israel, vrăjmaşii îl vor lua prin surprindere pe acesta printr-o înşelătorie subtilă. Când Satan nu reuşeşte prin forţă, recurge la alte strategeme. Avansurile, flatările (linguşirile) sunt adesea cursele în care cădem când neglijăm să-L consultăm pe Domnul (v. 14). Vrăjmaşul, din spatele agenţilor săi, vede cu ochi buni o cooperare cu copiii lui Dumnezeu şi va şti să se arate plăcut pentru a-i induce în eroare cu privire la adevăratele sale intenţii (Ezra 4.2). Să fim atenţi, pentru că o asemenea alianţă înseamnă în primul rând neascultare, apoi poarta deschisă spre o mulţime de necredincioşii (Exod 34.12, 15, 16).

În faţa cetăţii Ai, poporul se considerase destul de tare. În prezenţa gabaoniţilor se crede destul de înţelept. Nu a simţit nevoia să-L consulte pe Domnul (v. 14). Câtă confuzie când, prea târziu, adevărul este descoperit! De atunci încolo va trebui să-i suporte pe aceşti canaaniţi, iar noi îi vom regăsi mai târziu legaţi într-un mod supărător de istoria lui Israel (2 Samuel 21). Gabaoniţii explică pentru ce au acţionat aşa. Poate că ne-am putea pune întrebarea ce altceva ar mai fi putut face ei decât să se lase nimiciţi de israeliţi. Ei bine, exemplul Rahavei dovedeşte că mai aveau timp să vină să se pună prin credinţă şi mărturisindu-şi caracterul de vrăjmaşi, sub protecţia Dumnezeului lui Israel, de a Cărui faimă auziseră! (v. 9 sf). Oamenii din această lume se aseamănă însă acestor gabaoniţi. Speră să se sustragă de la judecată legându-şi în exterior soarta de cea a poporului lui Dumnezeu. Vor să scape de mânia care vine, obţinând o asigurare împotriva morţii care-i îngrozeşte, fără însă a-şi mărturisi starea, fără a se pune sub beneficiul adevăratului har al lui Dumnezeu. Astfel, spre deosebire de Rahav, care devine soţia lui Salmon, căpetenie a lui Iuda (Matei 1.5), gabaoniţii rămân în sclavie: tăietori de lemne şi cărători de apă.

Noi duşmani intră în scenă. Ei sunt conduşi de Adoni-Ţedec (domn al dreptăţii), împăratul Ierusalimului. Ce deosebire între acest personaj şi Melhisedec (rege al dreptăţii), împărat al Salemului (Geneza 14.18-20)! Cel din urmă l-a binecuvântat pe Avram, apoi pe Dumnezeul Preaînalt (EL-ELYON), care i-a dat pe vrăjmaşi în mâinile patriarhului. Din contră, Adoni-Ţedec ia conducerea duşmanilor poporului lui Avraam. Îşi strânge aliaţii împotriva Gabaonului, iar acesta, la rândul lui, face apel la noul său aliat. Ce rezultat nefericit a avut necredincioşia manifestată în cap. 9! Avându-L pe Domnul cu el, mai avea poporul nevoie de o altă alianţă? Ea nu face altceva decât să mărească pericolul.Cu toate acestea, Dumnezeu le va da biruinţa. Israel porneşte din Ghilgal, locul circumciziei, imagine a judecăţii cărnii. Epistola către Coloseni ne învaţă semnificaţia spirituală a acestuia. Morţi şi înviaţi împreună cu Hristos, este şi datoria noastră să dăm morţii mădularele noastre (2.20; 3.1, 5). Revenirea la Ghilgal, care corespunde acestui act, este secretul victoriei. Pentru a triumfa, luptătorul credinţei trebuie întâi să realizeze că nu are nici o putere. Este astfel pregătit să-L lase pe Dumnezeu singur să lucreze. DOMNUL Însuşi poartă din ceruri războiul în favoarea poporului Său Israel.

La rugăciunea lui Iosua, DOMNUL opreşte soarele şi luna aproximativ o zi întreagă. Arată astfel acestor popoare păgâne cine este Dumnezeul care luptă pentru Israel, în timp ce alor Săi le arată cât de departe poate merge răspunzând la rugăciunile lor (Marcu 9.23). Oare nu este o şi mai mare minune că Dumnezeu a lungit încă de acum două mii de ani ziua harului Său? Şi, în loc ca aceasta să fie ca aici, pentru a permite judecata şi răzbunarea, scopul Său în prezent este convertirea celor păcătoşi. El are răbdare faţă de lume (poate faţă de tine?) şi „face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni“ (Matei 5.45). Aceasta pare firesc pentru toţi, dar să ne gândim adesea, văzând zorii unei noi zile, la această îndelungă răbdare a lui Dumnezeu.Soarele nu mai apune, vrăjmaşii fug de lumină şi caută întunericul, încercând să se ascundă (v. 16; Ioan 3.19-21; Apocalipsa 6.15-17). Dar victoria este repurtată şi cei cinci împăraţi sunt scoşi din peşteră. Apropiaţi-vă le spune Iosua căpeteniilor sale nu vă temeţi deloc! „Puneţi-vă picioarele pe grumajii acestor împăraţi!“ (v. 24). Era semnul triumfului, anticipând momentul viitor când „Dumnezeul păcii va zdrobi ... pe Satan sub picioarele noastre“ (Romani 16.20; Ps. 110.1).

Aceste cetăţi nemaipomenite, „mari şi cu ziduri până la ceruri“ (Deuteronom 1.28), cad una după alta. Împăraţii lor, uriaşii lor, toţi locuitorii lor sunt doborâţi de „Iosua şi tot Israelul“ (v. 29). Să notăm repetarea necontenită a acestei ultime expresii. Ea evocă unitatea indisolubilă dintre Hristos şi ai Săi. În virtutea acestei legături, vrăjmaşii noştri sunt în primul rând vrăjmaşii Domnului. Nimeni nu ne poate ataca fără a avea de-a face cu Căpetenia noastră. Lăsându-L pe El să meargă primul, eu nu pot fi altfel decât biruitor. Dimpotrivă, fără El, am pierdut bătălia. Pentru aceasta caută vrăjmaşul să-mi rupă legătura (sau comuniunea) cu Mântuitorul meu. Ştie că fără El nu putem face nimic, chiar dacă noi adesea uităm acest fapt (Ioan 15.5). Ce pagină triumfătoare se înscrie aici! Să pot avea şi eu în istoria vieţii mele creştine o listă asemănătoare, de victorii câştigate în secret cu Domnul! Victoria pentru adevăr, victoria pentru curăţie, victoria asupra acestei sau acestei ispite ...Tinerilor, tinerelor, vârsta voastră este una cu totul specială, este cea a luptelor. Faceţi voi parte dintre cei cărora apostolul Ioan le putea scrie: „Vă scriu, tinerilor, pentru că voi l-aţi învins pe cel rău“ (1 Ioan 2.13).

La Gabaon, în cap. 10, confederaţia împăraţilor din Sud fusese făcută praf. Acum cei din Nord se strâng în jurul lui Iabin, împăratul Haţorului, popor fără număr, pentru a lupta împotriva lui Israel. „Toţi aceşti împăraţi s-au întâlnit“ (v. 5). „Împăraţii pământului se ridică şi conducătorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului şi împotriva Unsului Său“, anunţă Psalmul 2 vorbind despre vremuri viitoare.Şi ce i-a spus DOMNUL lui Iosua? „Nu te teme de ei ... îi voi da pe toţi străpunşi înaintea lui Israel“ (v. 6). Şi biruinţa este însoţită de un masacru care nu a cruţat pe nimeni. Ne este greu să înţelegem aceste grozave judecăţi. Nu suntem noi ucenicii unui Învăţător care recomandă: „Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, faceţi bine celor care vă urăsc ...“? (Luca 6.27). Nu suntem noi copiii unui Tată care îndeamnă: „Dacă vrăjmaşului tău îi este foame, dă-i să mănânce; dacă îi este sete, dă-i să bea ...“? (Romani 12.20). Dar, dacă este un timp pentru har (cel al nostru), va fi şi un timp pentru mânie. Ea se va abate peste cei care vor fi respins harul. Judecata canaaniţilor după secole de răbdare din partea lui Dumnezeu este o ilustraţie solemnă a acestui fapt.

Vrăjmaşii cu care se luptase Israel şi pe care-i învinsese îi reprezintă pe cei care fac război împotriva creştinilor, şi anume pe Satan şi îngerii lui. Lupta noastră este „împotriva stăpânirilor ... împotriva puterilor spirituale ale răutăţii (care sunt) în cele cereşti“ (Efeseni 6.12). Multe persoane îşi imaginează că diavolul şi demonii sunt acum în iad. Dar Biblia ni-l arată pe Satan încă în cer, făcând plimbare pe pământ pentru a le face rău oamenilor (Iov 1.6, 7). Fără îndoială, dacă suntem credincioşi, vrăjmaşul nu ne poate răpi mântuirea (Ioan 10.28). În schimb se străduieşte, luptând împotriva noastră, să ne împiedice să ne bucurăm de binecuvântările cereşti; încearcă să ne răpească teritoriul pe care victoriile anterioare ne-au permis să le ocupăm. Pentru aceasta, acelaşi cap. 6 din Efeseni ne îndeamnă nu numai să ne împotrivim şi să

învingem toate, ci mai apoi şi să stăm tari. Cuvântul ne aminteşte în acelaşi timp şi că suntem preaiubiţii Domnului. El afirmă că nici stăpâniri, nici puteri nu vor putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu. Dimpotrivă, „în toate acestea suntem mai mult decât învingători prin Acela care ne-a iubit“ (Romani 8.37-39).

Cartea Iosua se împarte în două părţi de câte douăsprezece capitole fiecare. Prima, pe care o terminăm astăzi, tratează cucerirea Canaanului de către Israel; cea de-a doua (cap. 13–24) descrie în principal împărţirea ţării între seminţii. Încheierea primei părţi: „şi ţara s-a odihnit de război“ (11.23), este însoţită, în cap. 12, de o lungă listă a regilor învinşi. Doi fuseseră înfrânţi de cealaltă parte a Iordanului: Sihon şi Og, iar treizeci şi unu, în ţară. Este încurajator să-L vedem pe Dumnezeu făcând El Însuşi acest bilanţ. Este dovada că n-a pierdut amintirea nici unei victorii pe care noi am câştigat-o împreună cu Domnul şi ştie că fiecare înseamnă eforturi, renunţări. Curaj deci, ostaşi ai lui Isus Hristos! În luptele noastre, un Arbitru suprem «ţine scorul» fără nici o greşeală: „împăratul Hebronului, unul; împăratul Iarmutului, unul, împăratul Lachisului, unul; ...“.Să ne dea Domnul harul să fim, fiecare la locul său, luptători credincioşi! În curând va veni clipa să depunem armele, pentru a gusta lângă Domnul Isus odihna cerească. Da, fie ca atunci să putem spune împreună cu apostolul: „m-am luptat lupta cea bună“, şi să primim cununa promisă „celui ce va birui“ (2 Timotei 4.7; Apocalipsa 2 şi 3).

DOMNUL îi aminteşte lui Iosua că rămăsese foarte mult pământ de luat în stăpânire. Frontierele ţării îi fuseseră arătate (1.4). Erau uşor de reţinut. La sud: un mare deşert; la nord: un mare munte, Libanul; înspre orient: un mare fluviu, Eufratul; în sfârşit, la apus: o întinsă mare, Mediterana. Teritoriul care trebuie ocupat prin credinţă are frontierele identice cu cele ale aceleiaşi lumi care ni se prezintă şi nouă: aridă, fără rod pentru Dumnezeu (deşertul); plină de orgoliu şi de deşertăciune (muntele); prosperă şi foarte ocupată (fluviul); violentă, încontinuu zbuciumată (marea – Iuda 13; Isaia 57.20).Să ne păzim, dragi copii ai lui Dumnezeu, să nu călcăm în afara acestor hotare. Mulţi au făcut aceasta fiind atraşi sau din simplă curiozitate şi majoritatea dintre ei nu s-au mai întors niciodată. În schimb rămânea în interiorul graniţelor „foarte mult pământ de luat în stăpânire“. Comorile inepuizabile ale Cuvântului, bogăţiile nemăsurate ale Domnului Hristos aşteaptă ca noi să le luăm în stăpânire „astfel ca potrivit rugăciunii apostolului să fim deplin în stare să înţelegem împreună cu toţi sfinţii care sunt lărgimea şi lungimea şi adâncimea şi înălţimea; şi să cunoaştem dragostea lui Hristos ...“ (Efeseni 3.18-19).Creştini, iată dimensiunile infinite ale moştenirii noastre în El!

Fiii lui Ruben, ai lui Gad şi jumătate din seminţia lui Manase îşi primiseră partea de moştenire înaintea tuturor fraţilor lor. Această parte, ne amintim, şi-o aleseseră singuri, fără să-L aştepte pe Dumnezeu să le-o dea (Numeri 32). Lecţie plină de învăţăminte pentru fiecare dintre noi! De câte ori nu ne-am arătat, ca şi ei, incapabili să aşteptăm! Ne-am lăsat conduşi de împrejurări (Basanul şi Galaadul erau potrivite pentru creşterea vitelor şi aceste seminţii aveau turme şi cirezi). Am ales soluţia cea mai simplă sau chiar, din prudenţă, prima care s-a ivit, când, cu puţină răbdare, ne-am fi asigurat o moştenire mult mai bună: aceea pe care Dumnezeu o pregătise pentru noi.Aceste seminţii ne mai învaţă încă o lecţie: alegând primii ceea ce le părea mai bun (ca Lot şi Avraam – Geneza 13), rubeniţii şi gadiţii s-au arătat egoişti faţă de fraţii lor: «Întâi eu!» Într-adevăr, s-au servit primii şi şi-au luat moştenirea înaintea tuturor celorlalţi. Dar ceea ce şi-au luat era departe de a fi cel mai bun, aşa cum îşi închipuiseră. Cei dintâi vor deveni cei de pe urmă. Vedem că cel mai bun este întotdeauna ceea ce ne dă Dumnezeu, chiar dacă trebuie să aşteptăm un timp.

DOMNUL îi desemnase pe nume pe cei care aveau să răspundă de împărţirea ţării între seminţii (Numeri 34.16-29). Fiii lui Iuda înaintează acum către aceştia pentru a-şi primi partea şi Caleb ia cuvântul. Mai mult de patruzeci de ani a aşteptat acest moment. Fără să se plângă de o pedeapsă pe care el personal nu a meritat-o, a umblat în pustiu împreună cu poporul, susţinut de speranţă. S-a încrezut în promisunile lui Dumnezeu şi acum i le reaminteşte lui Iosua: „Dă-mi muntele acesta despre care a vorbit DOMNUL“ (v.12). Minunat exemplu de perseverenţă a credinţei! Şi mai este ceva de admirat la acest om: Puterea mea spune el nu s-a schimbat. La optzeci şi cinci de ani sunt tot aşa de tare ca la patruzeci. Care îi era secretul? Isaia 40.31 îl descoperă: „Cei care se sprijină pe DOMNUL îşi vor înnoi puterea ... vor umbla şi nu vor obosi“. Prin această putere divină, Caleb, bătrân ca vârstă, tânăr ca vigoare, era gata acum să ia în stăpânire Hebronul şi să înfrângă puterea omenească a renumiţilor anachimi, uriaşi care odinioară înspăimântaseră atât de mult poporul. Da, „ferice de omul a cărui putere este în Tine ... Ei merg din putere în putere“ (Psalmul 84.5, 7).

După atribuirea părţii lui Iuda, iată un alt exemplu de credinţă îndrăzneaţă şi curajoasă. Din nou îl vom găsi în familia lui Caleb. Lângă acesta, Otniel, nepotul său, şi Acsa, fiica sa, fuseseră bine educaţi. Zi de zi, în timpul lungilor ani ai deşertului, putuseră să-l audă, aplicând îndemnul din Deuteronom 6.7, povestindu-le despre ţara cea bună pe care o vizitase, despre fructele uimitoare pe care le adusese. De asemenea zi de zi putuseră să-l vadă, credincios în mersul său perseverent, apoi în luptele Sale pentru posesiunea deplină a acestei ţări. Astfel de cuvinte, astfel de exemplu au adus roade. Otniel şi Acsa au învăţat ei înşişi, puţin câte puţin, să iubească această ţară a Canaanului, centrul gândurilor şi afecţiunilor tatălui lor Şi, la momentul potrivit, apare credinţa. Cea a lui Otniel ia în stăpânire Chiriat-Seferul. Cea a Acsei cere o porţie suplimentară din pământul Canaanului. Ce bucurie pentru Caleb care îi spusese lui Iosua: „Dă-mi muntele acesta“ (14.12), să-şi audă fiica spunând: „Dă-mi ... dă-mi şi ...!“ (v. 19; compară cu Matei 11.12). Cu o astfel de pregătire şi cu o soţie demnă de el, Otniel se va califica pentru a exercita mai târziu funcţia de judecător în Israel (Jud. 3.9-11).

Sosise mult-aşteptatul moment ca Israel să intre în stăpânirea moştenirii lor. Iuda îşi primeşte cel dintâi partea, detaliindu-se cetate cu cetate, ca pentru a sublinia grija pe care o manifestă DOMNUL pentru fiecare petic de pământ din această ţară care Îi aparţine. Să avem şi noi o viziune din ce în ce mai cuprinzătoare asupra poporului lui Dumnezeu, în special pentru a-i include în rugăciunile noastre.Vai, la sfârşitul fiecărei delimitări vom găsi câte o restricţie, câte un „dar“. Victoria nu este completă. Iuda nu ajunge să-i deposedeze pe iebusiţi (v. 63). Până în zilele lui David, aceştia vor păstra un loc întărit în Ierusalim: fortăreaţa Sionului (2 Samuel 5.6). Nici Efraim nu poate să-i izgonească pe canaaniţii din Ghezer (16.10). Siliţi să plătească tribut, aceşti înfrânţi vor fi ei chiar inofensivi? Dimpotrivă, după cuvântul lui Moise, vor constitui curse în mijlocul lui Israel, antrenându-i pe aceştia la rău şi la idolatrie. Ce se întâmplă cu inimile noastre, dragi copii ai lui Dumnezeu? Nu tolerăm noi în vieţile noastre anumiţi vrăjmaşi care nu ne par deloc periculoşi? Suntem obişnuiţi cu prezenţa lor; ne-ar fi greu să-i judecăm. Fie ca Domnul să ne dea curajul să o facem, astfel ca numai El singur să domnească peste inima noastră! (Romani 6.12 ...).

Manase îşi primeşte partea şi imediat apar cele cinci fiice ale lui Ţelofhad cu frumoasa lor perseverenţă. Amintind de porunca DOMNULUI către Moise, ele îşi revendică mult-aşteptata moştenire. Jumătate din seminţia lor alesese cealaltă parte a Iordanului, dar ele nici nu s-au gândit la aşa ceva; moştenirea lor era în Canaan, în mijlocul fraţilor lor. Şi să ne amintim cu această ocazie că, dacă femeile creştine nu sunt chemate la anumite slujbe publice, cum ar fi predicarea, moştenirea lor cerească şi bucuria în binecuvântările cereşti nu le sunt cu nimic mai prejos decât cele ale fraţilor lor.Într-o manieră generală, să remarcăm cu ce grijă stabileşte DOMNUL hotarele fiecărei seminţii. Una după alta, fiecare îşi primeşte partea, indicată în primul rând prin frontiere, apoi prin lista cetăţilor care se găsesc acolo. Dumnezeu aşteaptă în schimb de la ai Săi zelul de a şi le însuşi. Priviţi-l însă pe Efraim! Nu-i place muntele său: îi cere prea multe eforturi; solicită o altă parte, nu prin credinţă, ci de

lene. Cât de mult pierdem noi, ca şi această seminţie, din lipsă de energie, mai ales în domeniul care ne este cuvenit întotdeauna: cel al rugăciunii (Iacov 4.2 sf.).

Şapte seminţii nu şi-au primit încă moştenirea. Iosua trece atunci la măsurarea terenului ţării, împărţindu-l prin tragere la sorţi. Cu siguranţă, Dumnezeu rânduieşte sorţii după voia Lui. Hazardul nu există şi un creştin nu trebuie niciodată să cheme norocul sau nenorocul.În Psalmul 16 auzim pe cineva (anticipându-L pe Însuşi Domnul Hristos) care declară: „Frânghiile de măsurat mi-au căzut în locuri plăcute, da, am o moştenire frumoasă“ (v. 6). Să ne străduim să descoperim frumuseţea şi valoarea a tot ce ne-a dat Dumnezeu în Domnul Hristos. Şi să fim mulţumitori (Coloseni 3.15)! Iosua, care aparţine seminţiei lui Efraim, este un exemplu pentru fraţii săi, alegându-şi moştenirea pe muntele pe care ei îl dispreţuiseră (17.16). Şi această regiune poartă un nume semnificativ: Timnat-Serah, adică „parte abundentă“.Lunga listă a cetăţilor ne aminteşte că noi, „creştini dintre naţiuni“, eram „fără drept de cetăţenie în Israel“ (literal: fără drepturi la cetăţi). Dar acum, „apropiaţi prin sângele lui Hristos“, am devenit „împreună-cetăţeni cu sfinţii“ (Efeseni 2.12, 13, 19). „Cetăţenia noastră este în ceruri“ (Filipeni 3.20). În curând vom locui în cetatea cerească.

De cealaltă parte a Iordanului fuseseră deja stabilite de către Moise (Deuteronom 4.41-43) trei cetăţi de scăpare în caz de omor. Altele trei sunt acum alese în aceeaşi ţară, la nord, în centru şi la sud. Fiecare dintre ele este aşezată pe câte un munte (v. 7), ceea ce ne aminteşte de cuvintele Domnului Isus: „O cetate aşezată pe vârful unui munte nu poate fi ascunsă“ (Matei 5.14). Văzută de toţi şi în special de nefericitul ucigaş care fuge pentru a se ascunde acolo, cetatea de scăpare aminteşte neîncetat de harul lui Dumnezeu. Prima dintre aceste cetăţi, Chedeş, se află în Galileea, ţinutul drag tuturor copiilor lui Dumnezeu. Acolo a locuit Isus din Nazaret timp de treizeci de ani, acolo a slujit, a vindecat, a învăţat ucenicii şi mulţimile. Ce-a de-a doua, Sihem, în Efraim, este adesea identificată cu această „cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de ogorul pe care Iacov îl dăduse lui Iosif, fiul său“ (Ioan 4.5) (şi de aceea fusese inclusă în partea lui Efraim, fiul lui Iosif; cap. 24.32). Ea de asemenea Îl evocă pe Călătorul divin, obosit de drum, care S-a aşezat într-o zi lângă fântâna sa (Ioan 4.5 ...). În sfârşit, Hebronul, citadela morţii învinse, care devine loc de adăpost, străvechi loc de retragere.Capitolul 21 se ocupă de partea leviţilor. Le sunt atribuite patruzeci şi opt de cetăţi, repartizate pe teritoriul celorlalte seminţii.

Spre deosebire de leviţi, a căror moştenire era DOMNUL, le vedem din nou pe cele două seminţii şi jumătate care sunt foarte legate de bunurile lor pământeşti. Încărcaţi cu prăzi luate de la duşmani, binecuvântaţi de Iosua, pare ca totul să meargă bine cu aceşti bărbaţi din Ruben, Gad şi Manase. Dar nu este aşa! Ei vor suferi o mare pierdere traversând din nou Iordanul pe care altădată îl trecuseră într-un mod atât de măreţ. Chivotul nu îi mai însoţeşte la această a doua traversare. El rămâne în Canaan. Ne-am putea întreba: Ce trebuia ei să facă? Familiile lor se aflau de cealaltă parte. Versetul 19 din cap. 22 dovedeşte că era încă timp să le facă să vină în ţară. De altfel, nu a spus Domnul Isus: „Cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine ...“? (Matei 10.37).Vai, mulţi tineri creştini au început bine, au luptat bine şi apoi s-au depărtat de Domnul precum şi de poporul lui Dumnezeu. Şi adesea aceasta s-a întâmplat din cauza unui cămin pe care şi l-au întemeiat după gândurile lor, fără să respecte cerinţele de drept ale lui Dumnezeu. Parcă auzim trista întrebare pe care le-a pus-o Domnul ucenicilor Săi: „Şi voi vreţi să plecaţi?“ (Ioan 6.67). Cititorule, dacă ţi s-ar pune astăzi aceeaşi întrebare, vei răspunde tu la fel ca ucenicul Său, Petru?

„Împărţiţi prada cu fraţii voştri“, le-a poruncit Iosua celor care plecau (v. 8). Când este vorba de adevăruri biblice sau de experienţe creştine, Domnul ne invită să le facem parte şi altora de bogăţiile spirituale strânse în ţara promisiunii. Aşa cum aceşti bărbaţi puteau să le povestească familiilor lor despre memorabila traversare a Iordanului şi despre strălucitele victorii ale lui Iosua, un copil al lui Dumnezeu va vorbi cu plăcere despre „minunile“ împlinite de Domnul pentru el sau descoperite în Cuvântul Său (cap. 3.5).La despărţire, luptătorii din Ruben, Gad şi Manase zidesc lângă Iordan „un altar măreţ la înfăţişare“. Fraţii lor din celelalte seminţii se îngrijorează imediat, gata să intervină. Ce semnifică acest act? O sfidare a DOMNULUI? O proclamaţie de independenţă? Orice explicaţii s-ar da, iată o primă dificultate care nu ar fi apărut dacă aceste seminţii ar fi intrat în Canaan.Cercetarea este condusă de Fineas, preot care îşi arătase zelul într-un alt moment critic al istoriei poporului Domnului. Gelos cu gelozia DOMNULUI (Numeri 25.11), el împleteşte dragostea pentru Dumnezeu cu dragostea de fraţi. Două sentimente care sunt de altfel inseparabile! (1 Ioan 4.20, 21).

Fiii lui Ruben, Gad şi Manase îşi explică intenţiile, iar sinceritatea lor este recunoscută de fraţii lor. La ce servea acest altar impunător? Nu exista lângă Iordan un monument mult mai reprezentativ, mormanul de douăsprezece pietre, simbol al unităţii poporului în poziţia sa cerească (Iosua 4)? Dar, cu siguranţă, aceste două seminţii şi jumătate îşi pierduseră (ca atât de mulţi creştini) plinătatea bucuriei pentru privilegiile lor. În creştinătate s-au ridicat multe „altare“ care izbesc privirile. Înălţate după imaginaţia omului, în loc să mărturisească unitatea Bisericii, ele îi proclamă mai degrabă divizările. Şi dreapta indignare a celor nouă seminţii şi jumătate ne arată cât de „în serios“ trebuie luată dezbinarea poporului lui Dumnezeu. Instituirea şi prezentarea unor principii măreţe, chiar dacă sunt conform Scripturii, nu vor înlocui realitatea bucuriilor din „ţară“.Credinciosul care a experimentat aceste bucurii nu este întotdeauna în măsură să dea altora multe explicaţii. Dar poate să-i invite: „Veniţi şi vedeţi“ (Ioan 1.39, 46). „Dacă aţi gustat, în adevăr, că Domnul este bun“, spune apostolul Petru, „de El apropiindu-vă... sunteţi zidiţi o casă spirituală ...“ (1 Petru 2.3-5).

La rândul său, Iosua îşi sfârşeşte cariera. „Fiţi deci curajoşi, ca să păziţi şi să faceţi tot ce este scris ...“, le spune el căpeteniilor poporului (v. 6). Era cuvântul pe care DOMNUL i-l spusese la început (1.7), ceea ce Moise repetase de multe ori. Şi astăzi avem nevoie de această învăţătură. Mulţi găsesc Evanghelia veche, demodată; doresc „să-şi gâdile urechile“ cu noutăţi(2 Timotei 4.3). Să mulţumim Domnului că ne-a dat slujitori care nu obosesc repetând aceleaşi adevăruri şi aceleaşi îndemnuri. „Să vă scriu aceleaşi lucruri, mie nu-mi este greu le spune Pavel filipenilor iar vouă vă este de folos“ (Filipeni 3.1). Cât despre noi, să nu obosim să le ascultăm!Pomenind numele dumnezeilor naţiunilor, se face un prim pas spre a jura pe ei, apoi spre a le sluji, în sfârşit pentru a se prosterna înaintea lor (v. 7). Iată pentru ce epistola către Efeseni ne îndeamnă nici să nu fie pomenite aceste lucruri necurate, nebune şi necuviincioase ale lumii, „cum se cuvine unor sfinţi“ (Ef. 5.3, 4).Poate că nu suntem întotdeauna destul de atenţi la limba noastră. Fie ca ea să ne facă să fim recunoscuţi de alţii ca fiind ucenici ai lui Isus! (Matei 26.73 în contrast cu v. 74).

Prin gura lui Iosua, DOMNUL îi avertizează pe conducătorii poporului cu privire la consecinţele dezastruoase ale celor care merg înapoi: „pentru că dacă veţi da înapoi în vreun fel ...“ (v. 12). Iar în v. 13, mai multe imagini sugerează pericolele care îi ameninţă inevitabil pe cei care mondenizează (care merg înainte, după lume). Laţul începe prin a te face să cazi; cursa prinde şi reţine; biciul este marca servituţii. În final, spinii în ochi: aceştia sunt cruda orbire. Aşadar Samson, prins în cursă, îşi va pierde, unul după altul, nazireatul, puterea, libertatea, vederea şi viaţa.În cap. 24, Iosua convoacă întreg Israelul şi începe prin a le aminti de marile momente ale istoriei lor. Pentru aceasta este necesar să se întoarcă în trecutul îndepărtat, dar nu numai pentru a-l pomeni măgulitor pe Avraam, de care Israel îşi amintea cu plăcere (Ioan 8. 33, 39), ci va trebui să se întoarcă până la tatăl acestuia, la Terah, cel care slujise idolilor. Iosua vrea să le spună prin aceasta: idolatria nu

este numai caracteristica rămăşiţei care vă însoţeşte; ea este în firea voastră. Voi nu sunteţi mai buni decât ceilalţi. Încă o dată vom lăsa să vorbească epistola către Efeseni: „Voi eraţi morţi în greşelile şi păcatele voastre, în care aţi umblat odinioară, potrivit veacului lumii acesteia ... şi eram, din fire, copii ai mâniei, ca şi ceilalţi“ (Efeseni 2.1-3).

Dacă ne-am recunoscut printre aceşti mizerabili întâlniţi „dincolo de râu“, slujind idolilor acestei lumi, acum recitim şi admirăm ce a făcut pentru ai Săi Dumnezeul „care este bogat în îndurare“ (Efeseni 2.4...). Pentru că vom sonda profunzimile harului lui Dumnezeu numai în măsura în care vom înţelege la ce punct aveam nevoie de el.Mesajul de rămas-bun al lui Iosua faţă de popor ne face să ne gândim la cel al lui Pavel către bătrânii din adunarea din Efes (Fapte 20.17 ...). Apostolul credincios aminteşte şi el de harul şi de puterea lui Dumnezeu care dau o moştenire tuturor sfinţilor (Fapte 20. 32). El subliniază responsabilitatea ce decurge din aceasta şi îndeamnă să ia seama, să vegheze ... (Fapte 20.28, 31). Şi poate invoca propriul său exemplu: el l-a servit pe Domnul (v. 19) şi n-a avut altă dorinţă decât să sfârşească lucrarea primită de la El (v. 24). Aceasta este şi concluzia lui Iosua. Slujba sa pare încheiată. Cu toate acestea, el declară dintr-o neclintită decizie a inimii: „eu şi casa mea vom sluji Domnului“. Iosua vorbeşte în numele familiei sale.Oare acest „eu şi casa mea vom sluji“ nu răspunde într-o manieră cu totul naturală la „vei fi mântuit tu şi casa ta“ din Fapte 16.31? Credinciosul şi cei din casa lui sunt mântuiţi pentru a sluji.

La îndemnul lui Iosua, potrivit cu exemplul pe care el îl dă în mod personal, Israel răspunde printr-o promptă declaraţie de credinţă. Se angajează să slujească DOMNULUI. Dar numai bunele intenţii nu sunt suficiente. Şi v. 16 arată orbirea lor, pentru că dumnezeii străini sunt încă acolo (v. 23), de vreme ce Iosua este obligat să le spună până într-atât că în felul acesta se găsesc: „nu veţi putea sluji DOMNULUI“ (v. 19). „Nici un rob nu poate sluji la doi stăpâni“, confirmă Domnul (Luca 16.13).Bunele intenţii ale lui Israel vor rezista cât timp vor fi conducători evlavioşi: Iosua, Eleazar, Fineas, ... (compară cu 2 Cronici 24.2). Este ocazia să ne întrebăm încă o dată: Suntem noi alipiţi de Hristos Domnul printr-o credinţă vie şi personală? Sau ne mulţumim cu atât, la a urma chemarea şi exemplul celor care ne-au învăţat? În acest caz, ce vom face când ei ne vor părăsi?Iosua îşi încheie alergarea. Conducător credincios, el a umblat în deşert umblarea credinţei. A luptat apoi lupta credinţei. Am recunoscut în el câteva trăsături ale marelui Conducător, ale Învingătorului lumii, ale Căpeteniei şi Desăvârşitorului credinţei. Să-L rugăm pe Dumnezeu să ne înveţe, în umblare ca şi în luptă, să privim ţintă la Isus (Evrei 12.2).

clickbible.org